

Novéna k sv.faráři arskému, sv.Janu Maria Vianney

Sv. Jan Maria Vianney, svatý kněz z Arsu, řekl biskupu Mons. Deviemu:

„Chcete-li obrátit svou diecézi, musíte nejdříve ze svých kněží udělat světce...“ Výzva tohoto velkého světce platí určitě pro všechny biskupy a církevní představené, platí však i pro nás, kteří milujeme Ježíše a jeho Církev...,

a tak jsme zvláštním způsobem spoluzodpovědní za její prosperování. Podpořme v tom naše biskupy a naše kněze, řeholníky a sestry svou modlitbou, obětováním každodenní práce a těžkostí a alespoň duchovně obětováním mše svaté a Svatého přijímání.

Každodenní modlitba:

Svatý Jene, faráři Arský, ty jsi miloval Ježíše, jeho Matku a jeho Církev více než svůj vlastní život a nešetřil jsi žádné oběti, abys získal duše pro nebe. Svým svěděním a zářivým příkladem lásky k Bohu jsi přivedl nesčetné množství lidí k obrácení. Bud' naším orodovníkem u Božího trůnu a vypros nám milost svatých biskupů, kněží a řeholníků.

Svatý Jene, faráři Arský, shlédni z nebe na náš ubohý svět, který místo toho, aby sloužil Bohu, přisluhuje člověku, místo toho, aby se Boha bál, prodává Boha pro strach z lidí.

Mocný orodovníku, který jsi na zemi s rozhodností odporoval tělesné žádostivosti, vypros nám milost čistých biskupů, kněží a řeholníků, kteří odporují žádostivosti, odvracejí se od všech nezřízeností a jsou tak naplněni Duchem Svatým, že se stanou podle tebe důstojnou obětí a horlivými zastánci našeho nejvyššího dobra, Ježíše Krista a jeho svaté Církev, zanícenými ctiteli nejsvětější Bohorodičky Panny Marie, poslušnými syny Svatého otce a statečnými spolubojovníky sv. Michaela archanděla a všech nebeských zástupů proti mocnostem zla ke cti a slávě Boží a ke spáse světa.

Amen

Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému ...

Bud' velebeno Neposkvrněné početí nejsvětější a nejčistší Boží Matky Panny Marie nyní a na věky. Amen.

Přijď, Duchu Svatý, přijď na mocnou přímluvu Neposkvrněného Srdce Panny Marie, Tvé milované nevěsty! (3x)

1.den: **Hledejte nejprve Boží království**

*„Hledejte nejprve Boží království a jeho spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.“
Mat 6,33*

Promluva o opravdové přítomnosti

Náš Pán je tady skrytý a čeká, až ho navštívíme a předneseme mu své prosby. Podívejte, jak je dobrý! Přijímá nás i v naší slabosti. V nebi, kde budeme slavit vítězství, ho uvidíme v plné slávě. Neodvážili bychom se před ním objevit, proto se nyní skrývá a je podobný člověku, který je ve vězení, a říká nám: „Přestože mě nevidíte, nic to neznamena, prostě mě a o cokoli budete prosit, chci vám to udělit.“ On je zde ve svátosti lásky, vzdychá a prosí bez přestávky svého Otce za hříšníky. Co vše na sebe bere, když přebývá mezi námi. On je zde, aby nás těšil, proto ho máme hodně často navštěvovat. Jak je mu příjemná malá čtvrt hodinka, kterou ušetříme ve svých často tak neúčinných činnostech, abychom se k němu modlili, jeho navštívili a potěšili za všechny urážky, kterých se mu dostává. Jestliže vidí, jak toužebně k němu směřují čisté duše, s úsměvem je zdraví. Přicházejí k němu, aby ho obyčejným způsobem, který se mu líbí, prosili za odpuštění pro všechny hříšníky. Jakou blaženost cítíme v přítomnosti Boží, když před jeho svatostánkem trávíme chvíle o samotě u jeho nohou! Tak tedy, má duše, buď velmi zapálená. Jsi tu sama, aby ses svému Bohu klaněla. Jeho pohled směřuje k tobě jediné. Ten dobrý Vykupitel je plný lásky k nám, že nás vyhledává všude.

Ach, milé děti, když se v noci probudíte, rychle se v duchu odeberte ke svatostánku a řekněte našemu Pánu: „Bože můj, hle, jsem zde. Jsem zde, abych se ti klaněl, tebe chválil, tebe velebil, tobě děkoval, tebe miloval, abych ti spolu s anděly dělal společníka!“ Říkejte modlitby, které znáte, a pokud se nemůžete modlit, pak se utíkejte ke svému dobrému andělu a svěřte mu, aby se modlil místo vás.

Když vstupujete do kostela a namáčíte prsty do svěcené vody, když kladete ruku na čelo, abyste udělali znamení kříže, pohlédněte na svatostánek: náš Pán Ježíš Kristus tím samým znamením v tutéž chvíli vám žehná.

Ach! Kéž bychom měli andělské oči a viděli svého Pána Ježíše Krista, který je přítomen zde na oltáři a hledí na nás! Jak bychom ho milovali! Nechtěli bychom se od něho už nikdy odloučit. Stále bychom setrvali u jeho nohou, to by byla předchůť nebe. Všechno ostatní by se pro nás stalo nechutným. Tak tedy hleďte, víra, ach víra, ta chybí. A my jsme ubozí slepci, kteří mají mlhu před očima. Jedině víra by mohla tuto mlhu rozptýlit. Proto prostě, milé děti, až za chvíli budu držet našeho Pána v rukou, prostě ho, aby otevřel oči vašeho srdce, volejte k němu jako slepec u Jericha: „Pane, udělej ať vidím.“ Budete-li plni víry upřímně k němu volat: „Učiň, ať vidím,“ pak zajisté dosáhnete toho, zač prosíte, protože on chce vaše skutečné blaho. On má ruce zaplněné milostmi a hledá, komu by je mohl udělit. Ale ouvej. Jak málo lidí po nich touží! Ach, tolik lhostejnosti! Ach, tolik nevděku! Jak jsme nešťastní, milé děti, že toto vše nechápeme. Jednou to však pochopíme, ale to už bude pozdě!

Náš Pán je tady jako obětní beránek. A modlitba je Bohu velmi milá, pokud prosíte svatou Pannu, aby věčnému Otci obětovala svého božského Syna. Toto obětování Beránka za obrácení hříšníků je nejlepší modlitbou, jakou kdo může vykonat.

Všechny modlitby bývají konány ve jménu a skrze zásluhy Ježíše Krista. Pamatujte si to, milé děti, kdykoli jsem dosáhl nějaké milosti, prosil jsem o ni právě tímto způsobem a nikdy nezůstala má modlitba nevyslyšena. Pokud jdete ke svatému

přijímání, musíte přijímat vždy s tímto úmyslem, a v okamžiku, kdy přijímáte Tělo našeho Pána, říci: „Ach, můj dobrý Otče, který jsi na nebesích, obětuji ti v této chvíli tvého milovaného Syna. Tak jak byl snat z kříže a položen do náruče Nejsvětější Panny a jak ona ho přinesla v oběť za nás. Obětuji ti jeho Nejsvětější Tělo a prosím tě ústy jeho svaté Matky za odpuštění svých hříchů, abych vykonal dobré svaté přijímání, a tím dosáhl té či oné milosti: víry, lásky, pokory.“ Musíme také Bohu děkovat za všechny odpustky, které nás očišťují od našich hříchů. Bohužel se na to málo dbá. Ale na konci svého života budeme velmi litovat. Když setrváváme před velebnou svátostí, zavřeme své oči a svá ústa místo nějakého rozhlížení kolem sebe, otevřeme však své srdce a pak také otevře dobrý Bůh své srdce. Přijďme k němu a on přijde k nám, dá se nám poznat. Vše, o co ho budeme prosit, nám dá. Jak šťastni bychom se cítili, kdybychom úplně zapomněli na sebe proto, abychom milovali pouze Boha! Svatí neměli jiné záměry, než vidět pouze Boha, jen pro něj pracovat. Zapomínali na všechno stvořené, jen aby jej našli. To je také pravá cesta, jak přijít do nebe.

Pane Ježíši, prosíme Tě, na přímluvu sv.faráře arského, nauč nás Tebe opravdově milovat a Tobě důvěřovat.

Každodenní modlitba...viz úvod novény.

2.den: **O lásce k Bohu**

Znalec Zákona chtěl Ježíše uvést do úzkých a zeptal se: "Mistře, které přikázání je v Zákoně největší?" Ježíš mu odpověděl: "Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. To je největší a první přikázání. Druhé je podobné: Miluj svého bližního jako sám sebe. (Mt 22,34-40)"

Promluva o lásce k Bohu

Naše tělo je křehká nádoba. Je to totiž předmět určený pro smrt a pro červy. A přece si dáváme víc záležet, abychom jej obstarali, než na tom, abychom se postarali o obohacení své duše, která je tak veliká, že si není možné představit nic většího, skutečně nic! Vždyť vidíme, že Bůh, veden žářem své lásky, nás nechtěl stvořit podobné zvířatům, stvořil nás však k obrazu svému a ke své podobě! Ó, jak velký je člověk.

Člověk stvořený z lásky nemůže žít bez lásky. Miluje buď Boha, nebo miluje sebe a svět. Milé děti, podívejte se: Chybí nám jenom víra. Pokud člověk nemá víru, je slepý. Kdo nevidí, nepoznává. Kdo nepoznává, nemiluje. Kdo nemiluje Boha, miluje sebe a své rozkoše. Ulpívá svým srdcem na věcech, které se rozplynou jako kouř. Nezná ani pravdu, ani nic dobrého. Může znát jen lež, protože nemá světlo a

žije v mlze. Kdyby měl světlo, jistě by viděl, že všechno to, co miluje, mu může přinést jen věčnou smrt. Je to předchůť pekla.

Milé děti, vidíte, že kromě Boha není nic trvalého, nic, nic! Život zanikne! Štěstí zmizí. Zdraví se pokazí. Dobré jméno bývá pošpiněno. Ženeme se pryč jako vítr. Všechno prchá bouřným krokem. Všechno se žene dál. Ach, můj Bože, můj Bože! Jak moc je potřeba milovat ty, kdo se ve svých náklonnostech obracejí ke všem těmto věcem. Obracejí se k nim, protože přespříliš milují sami sebe. Nemilují se však láskou rozumnou, milují se láskou k sobě samým a ke světu, a proto hledají tvory víc než Boha. A právě proto nejsou nikdy spokojeni. Nikdy nemají klid. Stále jsou plní nepokoje. Stále jsou v trapném a úzkostném rozrušení, stále rozervaní. Hleďte, milé děti, dobrý křesťan jede po cestě tohoto světa na krásném triumfálním voze. Vůz táhnou andělé a řídí ho sám náš Pán. Oproti tomu ubohý hříšník je zapřáhnut do vozu života, ďábel sedí na kozlíku a žene ho kupředu silnými ranami bičem.

Milé děti, úkony víry, naděje a lásky v sobě obsahují veškerou blaženost člověka na zemi. Vírou věříme v to, co nám Bůh slíbil. Věříme, že ho jednou uvidíme. Věříme, že ho jednou budeme zakoušet a že u něho jednou budeme věčně. V naději očekáváme splnění těchto zaslíbení. Doufáme, že budeme za všechny své dobré skutky, dobré myšlenky a dobré náklonnosti odměněni, protože Bůh nic neopomene. Co ještě potřebujeme, abychom byli šťastní?

V nebi už nebude víra ani naděje, protože zmizí mlhy, které zatemňují náš rozum. Náš duch pozná věci, které jsou mu tady na zemi skryté. Už vůbec nebude doufat, protože bude všechno mít. Nikdo nedoufá, že získá poklad, když už ten poklad má. Ale bude tam láska. Tou budeme přímo opojeni. Budeme obklopeni oceánem božské lásky a nezměrné lásky Srdce Ježíšova. Láska je tedy také předchůť nebe. Kdybychom ji pochopili, cítili a zakoušeli, jak bychom byli šťastní. Nešťastní jsme jenom proto, že Boha nemilujeme.

Říkáme: „Věřím, můj Bože, věřím pevně, bez nejmenší pochybnosti, bez nejmenší vady.“ Ach, kéž bychom dobře pochopili ta slova: „Věřím pevně, že jsi přítomný, že mě vidíš, že jsem před tvým zrakem, že také já budu jednou na tebe hledět tváří v tvář, že budu mít účast na všem, co na věčnosti slibuješ! Doufám, můj Bože, že mě odměníš za všechno, co jsem učinil, abych se ti líbil! Miluji tě, můj Bože, mám srdce, abych tě miloval!“ Ach, jak všemohoucím by byl tento úkon víry, který je zároveň také úkonem lásky. Kdybychom opravdově poznali své štěstí v tom, že můžeme Boha milovat, byli bychom plni úžasu.

Je to podobné, jako kdyby kníže nebo císař dal předvolat jednoho ze svých poddaných a řekl: „Chci tě učinit šťastným. Zůstaň u mě a využívej všechno, co mám. Ale dej si pozor, abys neprovedl něco, co se mi nelíbí. Tomu se vyhni, jak jen můžeš.“ Jak pečlivě a horlivě by tento poddaný usiloval o to, aby se knížeti ve všem zalíbil. A hleďte, právě takovou nabídku předkládá Bůh nám. A my tak málo dbáme o jeho přátelství, tak málo si vážíme jeho slibů. Ach, jak nepochopitelná je to zaslepenost.

Pane Bože, na přímluvu sv.faráře arského Tě prosíme, nauč nás Tebe opravdově milovat a s láskou plnit i Tvá přikázání.

Modlitba...viz úvod novény.

3.den: O spáse

„Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něj věří, nezahynul, ale měl věčný život. Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něj spasen. Kdo v něho věří, nebude souzen, ale kdo nevěří, je už odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jednorozeného Božího Syna. A toto je ten soud, že světlo přišlo na svět, ale lidé si více než světlo oblíbili tmu, protože jejich skutky byly zlé. Každý, kdo koná zlo, nenávidí světlo a nepřichází ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny. Kdo ale koná pravdu, přichází ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky byly vykonány v Bohu.“ Jan 3:16-21

Promluva o spáse

Jsou mnozí křesťané, kteří nevědí, proč jsou na světě. „Proč jsi mě, můj Bože, poslal do tohoto světa?“ „Abych tě učinil šťastným.“ „A proč mě chceš učinit šťastným?“ „Protože tě miluji.“ Dobrý Bůh nás stvořil a poslal do tohoto světa, protože nás má rád. Chce, abychom byli blažení a šťastní, protože nás miluje. Abychom se mohli stát šťastnými, musíme Boha znát, milovat ho a jemu sloužit. Ach, jak je život krásný! Jak je krásné, jak je velké znát Boha, milovat ho a jemu sloužit. Právě jen to máme konat zde na zemi. Všechno, co děláme mimo to, je ztracený čas. Smíme pracovat jenom pro Boha. Máme vkládat svá díla do jeho rukou. Když se probudíme, máme říci: „Pro tebe, můj Bože, chci dnes pracovat. Všechno, co na mě sešleš, chci přijmout, protože to přichází od tebe. Můj dobrý Bože, bez tebe nic nezmohu, proto mi pomáhej!“

Ach, jak nám bude v hodině smrti líto času, který jsme věnovali zbytečným zábavám a odpočinku místo toho, abychom ho použili k sebezáporu, modlitbě, k dobrým skutkům, k přemýšlení o svém bídném stavu, k oplakávání svých nešťastných hříchů. Tehdy uvidíme, že jsme pro nebe neudělali nic. Ach, děti, jak je to smutné. Tři čtvrtiny křesťanů pracují pro to, aby se starali o své tělo, které brzy shnije v zemi. A přitom na svou ubohou duši nemyslí. Vždyť ona přijde do věčného štěstí, nebo neštěstí. Jsou úplně bez rozvahy, člověk o ně musí mít obavy. Jen se podívejte, jak se takový člověk trápí, znepokojuje, kolik nadělá rámusu, chce všechno řídit, myslí si o sobě kdovíco, zdá se, jako by chtěl říci slunci: „Odejdi odtud, nech mě, budu místo tebe osvěcovat svět.“ Za krátký čas bude tento pyšný člověk nanejvýš hrstkou prachu, která se rozplyne v řece. Hled'te, milé děti, často myslím na to, že jsme podobni malým hromádkám prachu, které vítr fouká na cestu. Vydrží jen malou chvíli a hned se zase rozplývají.

Máme bratry a sestry, kteří zemřeli. Ach, ti jsou nyní takovou hrstí prachu, o které mluvím.

Někteří říkají, že prý je příliš těžké pracovat na své spáse. A přece není nic snazšího. Je třeba zachovávat Boží přikázání, přikázání církve a varovat se sedmi hlavních hříchů. Jinými slovy je třeba konat dobré a vyhnout se zlému. Mimo to se po nás nic nechce.

Dobří křesťané, kteří se snaží zachránit svou duši a pracovat na své spáse, jsou stále šťastní a spokojení. Už nyní zakoušejí blaženost nebeskou a budou šťastni po celou věčnost. Ale zlí křesťané, kteří se vydávají do nebezpečí zavržení, jsou skutečně politováníhodní. Reptají, jsou smutní, nešťastní a budou takoví po celou věčnost. Hled'te, jak velký je to rozdíl.

Je zde dobré životní pravidlo: Dělej jen to, co můžeš nabídnout dobrému Bohu. Pomluvy, nactiutrhání, nespravedlnost, výbuchy hněvu, rouhání, nečistota, svůdná divadla, tance atd. mu však nabídnout nemůžeme. A přece se to ve světě tak často děje.

Když je řeč o tancích, řekl o nich svatý František Saleský, že jsou jako houby, nejlepší nestojí za nic. Matky ovšem říkají: „Já bdím nad svou dcerou.“

Samozřejmě, bdí nad jejich ustrojením, ale jejich srdce ochránit nemohou. Ti, kdo dovolují tanec ve svém domě, na sebe berou obrovskou odpovědnost před Bohem. Jsou odpovědni za všechno zlé, co se při tom děje: za zlé myšlenky, pomluvy, za následky žárlivosti, nenávisti, pomstychtivosti. Ach, kéž by si dobře uvědomili tíhu této odpovědnosti. Jistě by už nikdy tanec nedovolili. Stejně tak je to s těmi, kdo zhotovují špatné spisy, špatné malby, špatné sochy, ti jsou odpovědni za všechno zlé, které ty věci způsobí po dobu svého trvání. Ó, jak to nutí člověka, aby se třásl. Hled'te, milé děti, musíme uvážit, že máme zachránit duši a že nás čeká věčnost. Svět, bohatství, rozkoše, čest - to pomine. Nebe a peklo nikdy nepominou.

Pamatujme tedy, co máme dělat.

Svatí nezačali všichni dobře, ale všichni dobře skončili. My jsme špatně začali, ať tedy skončíme dobře. Pak se k nim budeme moci v nebi připojit.

Pane Ježíši, prosíme Tě na přímlovu sv.faráře arského, za obrácení a spásu duší v naší zemi. Prosíme za politiky o dar rozlišování, co je pro naši zemi a pro naši spásu opravdu důležité. Prosíme Tě, ať se nedostanou k moci nepřátelé Církve a křesťanských hodnot.

Každodenní modlitba...viz úvod novény.

4.den: **O Duchu svatém**

"Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání." Gal 5,22

Sedmero darů Ducha sv.: moudrost, rozum, rada, síla, umění, zbožnost a bázeň Boží.

Promluva o Duchu svatém

Ach, jak je to krásné, milé děti, Otec je naším Stvořitelem, Syn je naším Vykupitelem a Duch svatý naším Průvodcem. Člověk sám o sobě není nic. Ale je veliký s Duchem svatým. Člověk je jen pozemský a docela zvířecí, ale jenom Duch svatý může duši pozdvihnout a povznést vzhůru. Čím to, že se svatí tak oprostili od

země? Protože se nechali vést Duchem svatým. Ti, kdo se nechávají vést Duchem svatým, mají správné úsudky. Proto je tolik neučených, kteří mnohem více chápou než ti, kdo jsou v mnohém vyučeni. Jestliže jsme vedeni Duchem svatým, který je světlo a síla, učí nás rozpoznávat pravdu od bludů a dobré od zlého. Jako dalekohled, který ukazuje předměty zvětšeně, dává nám Duch svatý vidět dobré a zlé ve velkém. S Duchem svatým vidíme všechno velké: vidíme velikost nejmenších skutků pro Boha vykonaných, ale také velikost nejmenších chyb. Jako poznává hodinář přes lupu nejmenší kolečka hodin, tak poznáváme ve světle Ducha svatého všechny podrobnosti svého bídného života. Ty nejmenší nedokonalosti se nám v jeho světle jeví velmi velké. Nejmenší hříchy působí ošklivost. Právě proto Nejsvětější Panna nikdy nezhřešila. Duch svatý jí dal poznat ošklivost zla. Děsila se hrůzou před nejmenší chybou.

Ti, kdo mají Ducha svatého, nemohou být domýšliví. Poznávají tak dobře svůj ubohý stav. Pyšní jsou ti, kdo nemají Ducha svatého. Lidé světa nemají Ducha svatého, anebo ho mají jen na chvíli, nezůstává u nich, světský chaos ho zaplaší. Křesťan vedený Duchem svatým rád zanechává statky tohoto světa, aby se snažil získat poklady nebeské, a dovede je rozeznávat.

Pohled světa nevidí víc než život pozemský, tak jako moje oko nevidí dál než tyto zdi, pokud jsou dveře kostela zavřeny. Ale oko křesťana vidí až do věčnosti.

Člověku, který se nechá vést Duchem svatým, se zdá, jako by nebylo světa. Světu se však zdá, jako by nebylo Boha. Zaleží tedy na tom, kdo nás vede. Nevede-li nás Duch svatý, ať děláme cokoli, není v tom smysl ani vkus. Naopak vede-li nás Duch svatý, je ve všem, co děláme, opravdové zalíbení, člověk by radostí umřel. Ti, kdo se nechávají vést Duchem svatým, cítí v sobě veškerou blaženost, zatímco špatní křesťané chodí v trní a po ostrých kamenech.

Člověk, který má Ducha svatého, nepocítuje nikdy dlouhou chvíli, když je v přítomnosti Boží, z jeho srdce vychází láska. Bez Ducha svatého jsme jako kámen na cestě.

Vezměme do jedné ruky nasáklou houbu a do druhé křemen a obě stiskněme. Z křemene nevymačkáme nic, ale z houby vyždímáme mnoho vody. Houba je duše naplněná Duchem svatým a křemen je srdce studené a tvrdé, ve kterém Duch svatý nebydlí. Duše, která má Ducha svatého, nalézá v modlitbě tak velký požitek, že se jí zdá čas pro modlitbu příliš krátký. Nikdy nezapomíná na Boží přítomnost. Její srdce je před dobrým Vykupitelem v Nejsvětější svátosti jako hrozen v lisu.

Duch svatý tvoří v srdcích spravedlivých myšlenky a plodí v jejich ústech slova. Ti, kdo mají Ducha svatého, nevydávají ze sebe nic zlého. Všechny plody Ducha svatého jsou dobré.

Bez Ducha svatého je všechno studené. Proto, když si všimneme, že ubývá horlivosti, musíme rychle konat devítidenní pobožnost k Duchu svatému, abychom ho prosili za víru a lásku. Když někdo vykonal duchovní cvičení, je plný dobrých přání. Tato dobrá přání jsou dechem Ducha svatého, který prošel naší duší a všechno obnovil tak, jako teplý vítr zahřívá led a přivádí opět jaro. Nejste sice velkými světci, ale přece míváte okamžiky, kdy zakoušíte sladkost modlitby a přítomnost Boží: Jsou to návštěvy Ducha svatého. Máme-li Ducha svatého, naše srdce se rozšiřuje a koupe se v Boží lásce. Ryba si nikdy nenaříká, že má příliš

mnoho vody. Tak ani dobrý křesťan nikdy nenařiká, že je příliš dlouho u dobrého Boha. Některým se zdá náboženství nudné právě proto, že nemají Ducha svatého. Kdybychom měli zavrženým říci: „Proč jste v pekle?“ Odpověděli by: „Protože jsme se protivili Duchu svatému.“ A kdybychom se ptali svatých: „Proč jste v nebi?“ Odpověděli by: „Protože jsme poslouchali Ducha svatého.“ Napadají-li nás dobré myšlenky, je to důkazem toho, že nás navštěvuje Duch svatý. Duch svatý je síla. Duch svatý udržel svatého Simeona na sloupě. On posiluje mučedníka. Bez Ducha svatého by mučedníci padli jako padá listí ze stromů. Když zapálili hranice mučedníků, ochlazoval Duch svatý žár ohně teplem božské lásky.

Dobrý Bůh nám sesílá Ducha svatého a jedná s námi jako veliký král, který dává příkaz svému ministru vést jednoho ze svých poddaných, a říká mu: „Budeš provázet tohoto člověka všude a přivedeš mi ho nazpět zdravého.“ Jak je krásné, milé děti, mít za průvodce Ducha svatého. Ach, ten je dobrým vůdcem. A přece jsou takoví lidé, kteří ho nechtějí poslouchat.

Duch svatý je jako člověk, který má vůz s dobrým koněm a zve nás, abychom s ním jeli tam či jinam. Potřebuje jen náš souhlas. Ach, jak je to snadné.

Nepotřebujeme nic jiného, než říci ano. Uvědomme si tedy: Duch svatý nás chce zavést do nebe, potřebujeme říct ano a nechat se vést.

Duch svatý je jako zahradník, který obdělává naši duši. Duch svatý je naším služebníkem.

Je zde dobrá puška. Vy ji nabijete. Ale někdo z ní musí vystřelit. Tak také v nás je schopnost konat dobro, ale jediné skrze Ducha svatého, ten totiž působí dobré skutky.

Duch svatý spočívá ve spravedlivých duších jako holubice v dobrém hnízdě.

Zahřívá dobrá přání v čisté duši jako holubice svá mláďata.

Duch svatý nás vede jako matka vede své dvouleté dítě za ruku, tak jako člověk, který vede slepého.

Svátosti, které ustanovil náš Pán, by bez Ducha svatého nic neprospívaly našemu spasení. I smrt našeho Pána by bez něj byla neplodná. Proto řekl náš Pán svým apoštolům: „Pro vás je dobré, abych odešel. Neboť kdybych neodešel, nepřišel by k vám Utěšitel.“ Příchod Ducha svatého zúrodnil setbu milostí. Sejete pšenici do země! Dobrá! Je však potřeba slunce a déšť, aby vzešla a dorostla do klasů.

Každé ráno bychom měli říkat: „Bože můj, pošli mi svého Ducha, aby mi dal poznat, co jsem já a co jsi ty.“

„Kéž bych znal tebe a kéž bych znal sebe,“ řekl svatý Augustin.

Pane Ježíši, prosíme Tě, na přímluvu sv.faráře arského, vylíj na náš národ Ducha svatého, daruj nám hojně dary a ovoce, k Boží slávě i k lásce mezi lidmi.

Každodenní modlitba...viz úvod novény.

5.den: **O svaté Panně Marii**

„A ukázalo se veliké znamení na nebi: Žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou dvanácti hvězd kolem hlavy.“ Zj 12,1

Promluva o Nejsvětější Panně

Bůh Otec pozoruje se zalíbením srdce Nejsvětější Panny Marie jako mistrovské dílo svých rukou. Každý miluje své dílo, zvláště když se dobře povedlo. Bůh Syn pozoruje srdce své Matky jako pramen, z něhož čerpal krev, kterou nás vykoupil. Duch svatý pozoruje její srdce jako svůj chrám.

Proroci zvěstovali slávu Panny Marie už před jejím narozením. Přirovnávali ji ke slunci. Zjevení svaté Panny může být skutečně přirovnáno ke krásnému slunci za mlhavého dne.

Před jejím příchodem byl nad našimi hlavami Boží hněv. Jakmile se objevila na zemi svatá Panna, byl Boží hněv uklidněn. Nevěděla o tom, že se má stát Matkou Boží. A když byla ještě malá, řekla: „Ach, kdy spatřím to krásné stvoření, které se má stát Matkou Boží?“

Svatá Panna nás porodila dvakrát. Při vtělení Ježíše Krista a u paty kříže. Je tedy dvakrát naší matkou.

Nejsvětější Pannu často přirovnávají k matce, ale ona je ještě mnohem lepší než nejlepší matka. Protože i nejlepší matka trestává někdy své dítě, pokud jí udělá zármutek, nebo je bije - myslí, že jedná správně. Nejsvětější Panna však tak nejedná. Je tak dobrá, že s námi jedná laskavě a nikdy nás netrestá.

Srdce této dobré Matky je naplněno jen láskou a smilováním. Nemá jinou touhu, než aby nás viděla šťastné. Jen k ní se potřebujeme obrátit, abychom byli vyslyšeni. Syn má svou spravedlnost, Matka má pouze svou lásku. Bůh nás tolik miloval, že pro nás umřel. V srdci našeho Pána však je spravedlnost, která je vlastností Boží, kdežto v srdci Nejsvětější Panny je jen slitování. Její Syn by byl hříšníka potrestal, Maria však předstoupí, zadrží trestající meč a prosí o milost pro ubohého dlužníka. „Má matko,“ praví jí Pán, „nemohu ti nic odepřít.“ Kdyby peklo mohlo najít cestu k lítosti, ty bys vyprosila jeho omilostnění.

Svatá Panna se nachází uprostřed mezi svým Synem a námi. Čím více hřešíme, tím více s námi cítí něžnou soustrast. Dítě, které stálo matku nejvíce slz, je jejímu srdci nejdražší. Cožpak nepomáhá matka vždy nejslabšímu dítěti, které se nalézá v největším nebezpečí? Copak lékař v nemocnici nevěnuje největší péči těm, kdo jsou nejvíce postiženi nemocí?

Srdce Mariino je vůči nám tak dobré, že srdce všech matek dohromady jsou ve srovnání se srdcem jejím jen kusem ledu.

Hleďte, jak dobrá je svatá Panna! Její velký ctitel svatý Bernard jí často říkával: „Zdravím tě, Maria.“ Jednoho dne mu tato dobrá Matka odpověděla: „Zdravím tě,

synu můj, Bernarde.“

Zdrávas Maria je modlitba, která nikdy neunaví. Mluvíme-li o věcech pozemských, například o politice, jsme brzo unaveni, mluvíme-li o svaté Panně, tak je to stále nové.

Pobožnost ke svaté Panně je příjemná, životodárná, jadrná, velcí světci mají vřelý vztah ke svaté Panně. Každá milost, kterou dostáváme z nebe, jde skrze její ruce. Žádný nevejde do domu, aniž by promluvil s vrátným. Hle, svatá Panna je tedy vrátnou nebes.

Chceme-li nějaké osobě něco věnovat, předáváme jí to přes někoho, koho si ona váží, aby jí naše úcta byla tím milejší. Proto mají naše modlitby, pokud jsou přednášeny skrze svatou Pannu, docela zvláštní sílu, poněvadž svatá Panna je jediným tvorem, který Boha nikdy neurazil. Jedině svatá Panna vyplnila 1. přikázání: Bohu jedinému se budeš klanět a jej dokonale milovat. Naplnila jej v celém rozsahu. Všechno, o co Syn prosí Otce, bývá uděleno. Všechno, zač Matka prosí Syna, bývá také uděleno.

Jestliže jsme se svými dlaněmi dotkli vonných věcí, pak předávají naše ruce vůni všemu, s čím přijdou do styku. Nechávejme tedy své modlitby projít rukama svaté Panny, potom budou libě vonět.

Na konci světa bude svatá Panna prožívat úplný klid. Ale pokud svět trvá, je zneklidňována ze všech stran. Je Matkou, která má velmi mnoho dětí. Ustavičně je zaměstnaná tím, že chodí od jednoho k druhému a pomáhá.

Svatá Maria, Matko Boží, na přímělu sv. faráře arského, oroduj za nás, za celý náš národ, vypros nám obrácení a dobrý výsledek podzimních voleb.

Každodenní modlitba...viz úvod novény.

6.den: **Pomni, abys den sváteční světil**

„V šesti dnech učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto požehnal Hospodin den odpočinku a oddělil jej jako svatý.“ 2.Mojž.20, 11

Promluva o svěcení neděle

Pracujete neúnavně, milé děti. Avšak to, co vyděláte, neprospívá vždy vaší duši a vašemu tělu - totiž to, co získáte v neděli svou prací. Kdybychom se zeptali těch, kdo v neděli pracují, copak udělali, mohli by velmi často odpovědět: „Zaprodal jsem svou duši ďáblovi, ukřižoval našeho Pána a zapřel svůj křest.“ Takový ubožák je tedy určen peklu. Bude muset po celou věčnost plakat, aniž tím kdy co získá. Když vidím někoho v neděli jet s nákladem, myslím si vždycky: Ach, ten veze svou duši do pekla.

Ó, jak velice se mýlí ve svých výpočtech ten, kdo se namáhá v neděli. Myslí si, že

vydělá více než jiní. Cožpak může nějaký peněžní obnos, který si vydělá, vyvážit škodu, kterou si sám způsobí tím, že přestoupí zákon dobrého Boha? Domníváte se, že vše záleží na vaší práci. Ale jen vzpomeňte na nemoc, na nehodu. Ach, kolik práce může být zmařeno jedinou bouří, jediným krupobitím, jediným mrazem. Dobrý Bůh má všechno ve své ruce, může se pomstít, kdy chce a jak chce. Nikdy nemá nedostatek prostředků. Cožpak není vždycky silnější? Cožpak není vždy právě on jediný Pán?

Byla jedna žena. Ta se přišla svého faráře zeptat, zda-li by nemohla svážet v neděli seno. „Ale vždyť to není vůbec potřeba,“ pravil farář, „o své seno se vůbec nemusíte obávat.“ Ale žena trvala na svém a říkala: „Chcete tedy, abych nechala svou sklizeň na zmar?“ Ten večer umřela. Ona sama byla ve větším nebezpečí než její sklizeň.

Nepracujte pro pokrm, který hyne, ale pro pokrm, který zůstává k životu věčnému. Co jste získali, když jste pracovali v neděli? Vždyť zemi opustíte takovou, jaká je. Až odtud půjdete, nic si s sebou nevezmete. Ach, ten, kdo příliš přilnul k zemi, velmi těžko odsud odchází. Naším prvním účelem je jít k Bohu. Jen proto jsme zde na zemi. Milé děti, v neděli bychom měli umřít a v pondělí vstát z mrtvých. Neděle patří dobrému Bohu, je to jeho den, den Páně. On učinil všechny dny v týdnu, mohl si pro sebe vyhradit všechny, ale dal nám šest a pro sebe si ponechal jen sedmý. Jakým právem saháte na to, co vám nepatří? Víte, že ukradený majetek nikdy nepřináší požehnání. Právě tak i den, který kradete Pánu, vám nepřinese zisk. Znam dva velmi jisté prostředky, jak zchudnout: pracovat v neděli a krást.

Pane Bože, na přímlovu sv.faráře arského Tě prosíme, abychom Ti opravdově darovali čas, který Ti patří. Prosíme za politiky a podnikatele, aby respektovali neděli jako den Páně a den odpočinku.

Každodenní modlitba...viz úvod novény.

7.den: **O modlitbě**

„Ora et labora!“ (Modlete se a pracujte – heslo starých mnichů)

Promluva o modlitbě

Hled'te, milé děti, poklad křes'tana není na zemi, je v nebi. Naše mysl má vždy směřovat tam, kde je náš poklad.

Člověk má krásný úkol, totiž modlit se a milovat. Modlete se tedy a milujte. V tom je blaženost člověka. Modlitba není nic jiného než spojení s Bohem. Kdo má čisté srdce a je s Bohem spojen, ten v sobě pocítuje balzám, sladkost, která plní rozkoší,

světlo, které vždy osvětluje. V tomto těsném spojení jsou Bůh a duše jako dva dohromady slité kusy vosku. Nelze je už rozdělit. Toto spojení Boha se svým maličkým tvorem je něco velmi krásného. Je to štěstí, které nedokážeme pochopit. Byli bychom zasloužili, abychom se nesměli modlit. Ale Bůh nám to ve své dobrotivosti dovolil, smíme k němu mluvit. Naše modlitba je kadidlo, které přijímá s největším zálibením.

Máte malé srdce, milé děti, ale modlitba je zvětšuje a uschopňuje milovat Boha. Modlitba je předtuchou ráje. Nikdy nás nenechává bez odezvy. Je medem, který teče do duše a všechno oslazuje. Při dobré modlitbě se bolesti rozpouštějí jako sníh na slunci.

Modlitba nechává čas rychle ubíhat, a to tak příjemně, že jeho trvání ani nepozorujeme. Když jednou byli skoro všichni faráři v okolí nemocní, musel jsem je zastupovat, takže jsem toho hodně nachodil. Po cestě jsem se stále modlil k dobrému Bohu a ujišťuji vás, že jsem neměl prázdnou dlouhou chvíli.

Mnozí se ponořují do modlitby jako ryba do vody. Protože jsou zcela v dobrém Bohu, v jejich srdci není žádná překážka. Ach, jak velice miluji tak šlechetné srdce. František z Assisi a svatá Koletta viděli našeho Pána a mluvili s ním tak, jako my vzájemně spolu mluvíme. Ale kolikrát jdeme do kostela a ani nevíme, proč tam jdeme, za co chceme prosit. A přece každý velmi dobře ví, když k někomu jde, proč k němu jde. U mnohých se zdá, jako by říkali dobrému Bohu: „Chci s tebou promluvit jen dvě slova, abych zas brzy od tebe odešel.“ Myslím často na to, že když se klaníme svému Pánu, dosáhli bychom všeho, oč prosíme, kdybychom ho prosili s hodně živou vírou a hodně čistým srdcem. Ale právě naopak býváme bez víry, bez naděje, bez touhy a bez lásky!

V člověku jsou dva hlasy: hlas anděla a hlas zvířete. Hlas anděla je modlitba. Hlas zvířete je hřích. Ti, kdo se nemodlí, zahrabávají se do země jako krtek, který si dělá díru, aby se v ní schoval. Jsou zcela pozemští, docela zvířecí. A myslí jen na dočasné věci jako onen lakomec, který přijímal poslední pomazání. Když mu byl podán stříbrný kříž k políbení, zvolal: „Ten kříž váží jistě jedenáct uncí.“

Kdyby byl v nebi možný den bez klanění Bohu, nebylo by to už nebe. A kdyby se ubozí zatracenci bez ohledu na svá muka klaněli Bohu, nebylo by už žádné peklo. Ach, měli by pak srdce k milování Boha, jazyk k jeho chvále - k tomu také byli určeni. Teď se však odsoudili k tomu, že ho budou proklínat po celou věčnost. Kdyby mohli doufat, že se jednou po jedinou minutu budou moci modlit, očekávali by tuto minutu s takovou netrpělivostí, že by to zmírnilo jejich muka.

Otče náš, jenž jsi na nebesích. Ach, jak krásné je, milé děti, mít Otce v nebi. Přijď království tvé. Když nechám dobrého Boha ve svém srdci kralovat, nechá mě on jednou kralovat ve své slávě. Buď vůle tvá. Nic není tak milé jako činit vůli Boží a zároveň nic není tak dokonalé. Abychom konali dobře to, co konat máme, musíme to dělat tak, jak chce Bůh, v dokonalé shodě s jeho úmysly. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. Máme duši a tělo. Prosíme dobrého Boha za své ubohé smrtelné tělo a on dává vše, co je potřeba k zachování našeho života. Prosíme ale také za pokrm pro naši duši, která je naší nejkrásnější částí. Země je příliš malá, aby dokázala duši poskytnout to, co ji dovede naplnit. Lační po Bohu a jen Bůh ji může nasytit. Proto pro Boha nebylo příliš zatěžko, když zůstal zde na zemi a přijal na sebe tělo, aby se

stalo potravou našich duší. „Mé Tělo,“ řekl Pán, „je pravý pokrm. Chléb, který vám dám, je mé Tělo obětované za spásu světa.“ Chléb duší je ve svatostánku. Svatostánek je spížírna křesťanů. Ach, jak je krásné, milé děti, když kněz pozdvihuje hostii a ukazuje ji. Naše duše může říci: „Toto je můj pokrm.“ Ach, milé děti, jsme příliš šťastní. Teprve v nebi to přiměřeně poznáme. Ach, jak málo to nyní chápeme.

Pane Ježíši, na přimluvu sv.faráře arského Tě prosíme, nauč nás správně se modlit, nauč nás lásce k modlitbě, nauč nás modlit se i za naše nepřátele a za nepřátele Církve.

Každodenní modlitba...viz úvod novény.

8.den: **O oběti Mše svaté**

Pán Ježíš ustanovil svátost oltářní 1.abych se ve mši svaté za nás obětoval, 2. Aby byl pokrmem naší duše a 3.abych mezi námi ustavičně přebýval nejen jako Bůh, nýbrž i jako člověk.

Katechismus katolického náboženství, ThDr.František Tomášek

Promluva o oběti mše svaté

Všechny dobré skutky dohromady se svou cenou nevyrovnají oběti mše svaté, protože jsou to skutky lidí, mše svatá je však dílem Božím. Mučednictví je ničím ve srovnání s ní. Je to oběť, kterou člověk svým životem odevzdává Bohu. Mše svatá je oběť, kterou Bůh přináší člověku svým Tělem a svou Krví. Ach, jak důležitou osobou je kněz! Kdyby toto své poslání pochopil, umřel by. Bůh ho poslouchá. On řekne dvě věty a náš Pán přichází na jeho pokyn z nebe a vstupuje do malé hostie. Bůh upírá svůj pohled na oltář. „To je můj milovaný Syn,“ říká, „v něm mám zalíbení.“ Bůh nám nemůže nic odepřít kvůli zásluhám, které vyplývají z obětování tohoto Beránka. Kdybychom měli víru, viděli bychom Boha v knězi, který je ukrytý jako světlo za sklem, jako víno smíchané s vodou.

Když držím po proměňování Nejsvětější Tělo našeho Pána ve svých rukou, často si uvědomím, že vlastně zasluhuji jedině peklo. Říkám si sám pro sebe: „Ach, kdybych ho aspoň mohl vzít s sebou. Peklo by bylo v jeho přítomnosti příjemné. Nebylo by pro mě těžké tam po celou věčnost trpět, kdybychom tam byli spolu. Ale pak už by peklo ani neexistovalo, plameny lásky by uhasily plameny spravedlnosti.“

Jak je to krásné. Po proměňování je tu dobrý Bůh tak jako v nebi. Kdyby člověk dobře pochopil toto tajemství, umřel by láskou. Bůh nás šetří pro naši slabost. Jeden kněz po proměňování poněkud pochyboval, zda jeho několik slov může způsobit, že náš Pán sestoupí na oltář. V tu chvíli spatřil hostii úplně červenou - zbarvenou krví.

Představte si, že by nám řekli: „Ten křísí mrtvého.“ Jak rychle bychom běželi, abychom to viděli. Ale cožpak není proměňování, při kterém se mění chléb a víno v Tělo a Krev Boha, daleko větším zázrakem než vzkříšení mrtvého? Měli bychom

se vždy aspoň čtvrt hodiny připravovat na mši svatou. Měli bychom se vždy před dobrým Bohem co nejvíc pokořit, jako on se co nejvíc snižuje k nám ve svátosti oltářní. Měli bychom co nejpřísněji zpytovat své svědomí, neboť máme být ve stavu milosti, abychom správně mohli prožít mši svatou.

Kdybychom poznali cenu mše svaté nebo spíš kdybychom měli víru, byli bychom jí pak přítomni mnohem horlivěji.

Pamatujete si, milé děti, na příběh, který jsem vám vypravoval o knězi, který se modlil za svého přítele? Bůh mu dal poznat, že je v očistci. Myslel si, že pro něj nemůže udělat nic účinnějšího než obětovat za jeho duši mši svatou. Ve chvíli proměňování vzal hostii do svých prstů a pravil: „Svatý Otče, učiňme výměnu. Ty máš duši mého přítele, která je v očistci, a já mám Tělo tvého Syna, který je v mých rukou. Tedy osvobod' mého přítele a já ti dám tvého Syna se všemi zásluhami a utrpením.“ A skutečně, ve chvíli pozdvihování viděl duši svého přítele celou zářící vstupovat do slávy v nebi.

Chceme-li tedy, milé děti, dosáhnout něčeho od dobrého Boha, dělejme to také tak. Obětujme mu jeho milovaného Syna se všemi zásluhami jeho smrti a utrpení. Potom nám nebude moci nic odepřít.

Pane Bože, prosíme Tě na přímluvu sv.faráře arského, dej nám poznat hodnotu mše svaté, a nauč nás si mše opravdově vážit.

Každodenní modlitba...viz úvod novény.

9.den: **Pán Ježíš je stále s námi**

„Ježíš přistoupil a řekl jim: Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Duchu svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ Mat 28,16-20

Promluva o naději

Milé děti, budeme mluvit o naději. Právě ona vytváří veškerou lidskou blaženost na zemi. Někteří na tomto světě doufají příliš mnoho, jiní zase příliš málo. Říkávají: „Jenom jednou chci ještě udělat tento hřích. Jaký je v tom rozdíl, když ho udělám třikrát nebo čtyřikrát?“ Zrovna tak dobře by mohlo dítě říci svému otci: „Jen jednou tě ještě udeřím. Je to jedno, když tě budu prosit za odpuštění kvůli třem nebo čtyřem úderům. Jakýpak je v tom rozdíl?“

Hledíme, tak jednájí proti dobrému Bohu a říkají: „Jenom ještě tento rok budu dovádět a budu chodit tancovat do hospody a za rok se obrátím. Když se obrátím, dobrý Bůh mě přijme. On není tak zlý, jak říkají kněží.“ Kdepak, dobrý Bůh není vůbec zlý, ale je spravedlivý. Myslíte si snad, že se bude stále jen řídit vaší vůlí? Myslíte, že když jste jím po celý život pohrdali, že vám potom rád padne kolem

krku? Ach, jak velice se mýlíte! Je určitá míra milosti i hříchu, po které Bůh už ustupuje jako by do pozadí. Co byste řekli o otci, který by úplně stejně nakládal s oběma svými dětmi, když jedno z nich je hodné a druhé nehodné? Určitě byste řekli: „Ten otec není spravedlivý!“ Tak tedy, ať to víte, ani Bůh by nebyl spravedlivý, kdyby nedělal rozdíl mezi těmi, kdo mu slouží, a těmi, kdo ho urážejí. Milé děti, nyní je tak málo víry ve světě, že lidé buď příliš mnoho doufají, nebo zoufají. „Udělal jsem příliš mnoho zla,“ říkají. „Dobrý Bůh mi nemůže odpustit.“ Milé děti, to je hrubé rouhání. Tím se staví hranice Božímu milosrdenství, ale Boží milosrdenství nemá žádné hranice, vždyť je nekonečné. I kdyby někdo spáchal tolik zla, kolik by bylo potřeba na to, aby celá farnost byla uvržena do záhuby, pokud se vyzpovídá a pokud cítí opravdovou lítost nad tím, co učinil, a je-li upřímně a pevně odhodlán nikdy už to neudělat, pak mu dobrý Bůh odpustí. Byl jednou kněz, který kázal o naději a o milosrdenství dobrého Boha. Jiným předával mnoho myšlenek a důvěry a uklidňoval je, ale sám zoufal. Po kázání k němu přišel mladý muž a řekl: „Milý otče, přicházím se vyzpovídat.“ Kněz mu řekl: „Rád vyslechnu vaši zpověď.“ Mladík vyznal své chyby a pak dodal: „Milý otče, učinil jsem mnoho zla, jsem ztracen!“ „Co to mluvíte, milý příteli? Nikdy nesmíme zoufat.“ Mladý muž se postavil a řekl: „Milý otče, vy nechcete, abych zoufal. A co vy?“ To byl pro kněze paprsek světla. Celý překvapený a zahanbený odehnal myšlenku na zoufalství, vstoupil do kláštera a stal se velikým světcem. Dobrý Bůh mu poslal anděla v podobě mladíka, aby mu ukázal, že nikdy nesmí zoufat. Dobrý Bůh je ochoten nám odpustit, pokud ho za odpuštění prosíme. Je k tomu tak odhodlán, jako matka je připravena skočit pro své dítě do ohně. Ano, milé děti, jen tomu pevně věřte. Náš Pán je na zemi jako matka, která nese své dítě v náručí. To dítě je zlé, kope ji nohama, kouše, škrábe, ale matka na to nedbá. Ona ví, že kdyby je upustila, nedovedlo by samo chodit. Hled'te, to je obraz našeho Pána. On snáší všechny naše rozmary, trpí všechny naše nestydatosti, odpouští nám všechny naše nepravosti, má s námi trpělivost i proti naší vůli.

Pane Ježíši, prosíme, na přímluvu sv. faráře arského nás nauč hluboké lásce a důvěře v Tebe, ať všichni uznáváme Tvou svrchovanou moc nad tímto světem a s důvěrou Ti dokážeme svěřit všechny naše starosti, včetně obrácení našeho národa a podzimmích voleb.

Každodenní modlitba...viz úvod novény.

Zdroj citací: Fatym☺